

«Limno» de María Consuelo Reyna

«Las Provincias» escriu. El PSOE canta

La inexorable aprovació de *limno* com a himne oficial de la *Comunidad* només pot estranyar algun irreductible optimista històric, si és que en queda cap. Després de l'Estatut de Benicàssim tot ha estat

Vicent MARTÍ

possible, tot és possible: fins i tot que un bocí de sarsuela estantissa, pastada i imposada per les dues últimes dictadures militars espanyoles, pretenga representar un poble nacionalment assolat per aquestes mateixes tiranies, i no sols per elles.

El text de Benicàssim possibilita vergonyoses barbaritats com aquesta, però no compelleix necessàriament a fer-les, com sí que fa amb la senyera de la ciutat, esdevinguda, vulgues no vulgues, de tota la *Comunidad*, o aquest mateix nom amb què han re-

batejat el país, tan de secta contracultural... I això, limitant-nos als símbols.

Limno ha estat, diguem-ho clar i ras, una marxa triomfal del diari dels papàs de María Consuelo Reyna. Més encara: una victòria personal de la xica. Una altra més, incloent-hi Benicàssim: l'estatut que tenim/patim és fill de la por a Milans del Bosch, d'Abril Martorell i de María Consuelo. Els altres, electoralment majoritaris, foren comparses de cabotada assegurada.

Si a Madrid diuen que el PSOE va seguint com pot els editorials de *El País*; ací està passant un fenomen semblant: la columneta diària de la subdirectora de *Las Provincias* és l'oracle temut o engrescador de la classe política que governa a València, amb les escasses i honroses excepcions que calga fer.

La petita diferència astronòmica entre els dos diaris és que, sent tots dos nacionalistes espanyols, *El País* és liberal, progressista, tolerant amb el discrepant; mentre la ubicació política de *Las Provincias* estaria, per entendre'ns, entre l'*ABC* i l'*El Alcázar*, més decantant, pel cantó de María Consuelo i alguns col·laboradors, cap a aquest segon diari. Tanmateix, la seua opinió, hipoteca, condiciona o capgira, en moltes ocasions, les decisions del partit que controla tots els ressorts del poder estatal al País Valencià. I això, després d'haver guanyat totes les eleccions democràtiques que s'hi han fet, i sempre contra els candidats que propugnava expressament el diari ultraconservador. ¡Vejau miracle!

Hàbil i demagògica, la senyoreta. Vegem sumàriament, si no, com ha portat des de fa anys l'afer de *limno* fins a donar-li

M. Consuelo Reyna, de potent i vibrant ressò

l'eixida que volia: l'oficialitat. Amb tot, cal no oblidar que la defensa a ultrança dels símbols blaveros és un aspecte important, però no únic del discurs anticatalanista, essencial en la ideologia del seu diari.

El 22 d'agost del 80 i sota el títol *Nuestro alcalde está cansado*, dedica una columna a l'alcalde de València: *Tanto ha trabajado, el pobre, que el otro día en Elche, cuando fue interpretado nuestro himno regional, Pérez Casado fue incapaz de levantarse y escuchó así el himno de cabo a rabo. El himno regional, señor Pérez Casado, no es de derechas ni de izquierdas. Nuestro himno regional es nuestro. De todos... Va ser oli en un cresol. A la següent situació semblant, don Ricard, alçat i ert, refilava de valent. D'aquesta guisa va eixir l'endemà en la primera plana del diari, amb la inevitable columna elogiada en el seu interior: *Así, sí.**

Socialistes i populars votaran favorablement «himno»

L'expeditiva tàctica de traure els alts dirigents del PSOE valencià en primera pàgina cantant *himno*, o denunciant-los, si no ho feien, li ha donat uns resultats excel·lents, i avui una visita a l'hemeroteca ens permetria fer-nos una magnífica col·lecció de fotos de nomotombos socialistes amb la boca oberta. Com és ara el president Lerma o el vice-president Guardiola, o el delegat del govern en la Comunidad, Burriel, que cantaren, fèrvids, la composició de Serrano i Thous en un acte celebrat el 25 de maig d'enguany, on compartiren la presidència amb Miguel Ramón Izquierdo, ex-alcalde franquista, i destacat líder anticatalanista local. La instantània històrica, aquesta volta, va eixir en la primera plana dels tres diaris locals, és clar.

Ella mateixa ho conta: *Parece demencial dejar el Himno reducido a la mitad, un himno que han cantado (y creo que de corazón) des del presidente*

Sopar d'aniversari

Rosa SOLER

Al' hora prudent del cafè, copa i puro, el president Lerma va desplegar la seua modesta oratòria sobre els seus companys de partit. L'espaiosa sala de l'Expo-Hotel (València), a la qual s'arriba a través d'un corredor materialment infestat d'espills, era atapeïda de càrrecs públics, i alguns orgànics, del PSPV-PSOE, que en massa i multitud xifrada en cinc-cents s'hi havien aplegat, per cometre un sopar de confraternització. Era la nit del 20 d'octubre de

1984, segon aniversari de la pantanada de la Ribera, però el tiberi venia a compte del pas de l'equador de la legislatura dels 10 milions de vots, supose.

Va precedir en l'ús de la paraula a l'Honorable el president del partit i de les Corts valencianes, Garcia Miralles, que, en un castellà ineluctable i andalusi, va fer una intervenció de caire èpic recordant els temps tan durs de la lluita clandestina contra el franquisme, que molts dels presents coneixien per referències, o van viure sota sigles

amb infinitament menys glamour electoral que les del PSOE. El president de la Generalitat, fent una, diguem-ne, gràcia sobre la campanya del «Parlem Valencià», i com l'àmbit era casolà, va consentir a fer el seu parlament en l'altra llengua del Grau. Massa sort.

Autonomia i força unitat van ser els dos missatges exclusius amb què el president va trufar el seu discurs de clausura de l'acte. Autonomia, la de la *Comunidad*, vista amb mals ulls fins i tot per certs sectors del mateix partit de Lerma, centralistes de mena. Força unitat, la que ha de mantenir el PSPV-PSOE, per fer front a qualsevol perill que

un pas tan decidit cap a l'autonomia comporta.

En aquest context, cal que totes les famílies socialistes facen un esforç de comprensió i tolerància pel que fa a alguns canvis que, en qüestions de símbols, el Consell ha hagut de fer, per tal de no entrebancar més la transició valenciana a una Espanya de les autonomies plena. En cap cas, conclougué el president, aquestes concessions no han de ser enteses com a triomfs de la dreta, sinó com a victòries del PSPV-PSOE que, d'aquesta manera, deixa sense banderes demagògiques l'oposició popular. (Aplaudiments generals).

Aquest discurs, tan característic del president, vo-

Lerma al governador civil, *pasando por toda la saga de los Blascos*. («Himno a medias», 3-6-84). En aquesta mateixa nota explícita diàfanament quina ha estat la seua eficaç defensa de *limno*: *Me cuesta creer que el PSOE tenga aún resabios pseudo-democráticos, juegue al PCE y renuncie a la letra por aquello de para ofren-*

dar nuevas glorias a España. ¡Què m'has dit, criatura dolcíssima! El 7-10-84 torna a escriure: *Blasco coincidía con García Miralles en que se respetará y oficializará la letra y ambos señalaban que en un partido que se llama Partido Socialista Obrero Español no podía haber rechazo a ofrendar nuevas glorias a España*.

Tot compte fet, el rovell de l'ou de *himno* són aquestes estrofes tan rebregades. I només aquestes. Per aquest costat ha robat el cor al PSOE. I la memòria, així mateix. Perquè *limno*, i jo comprenc que és dolorós recordar-ho, continua amb el *Paso a la Región (Comunidad) que avanza en marcha triunfal*, i fa tot un inventari de me-

ravelles edèniques que, quan algun valencià se'l sàpiga de correguda, faran morir d'enveja a un poc més de mitja humanitat: *ritmos de guitarra mora, paladines de Arte, racimos de oro, Sultana*. ¿i què dirà la perifèrica gent d'Alacant, Castelló, Borriana o Alcoi quan hagen de cantar, veu en crit, aquelles exclamacions tan poc xovinistes locals que fan «Vixca València, Vixca Valènciaaaaa...»?

Hi ha rumors, però, que asseguren que com *limno* és molt més llarg que la Marxa Reial, que és l'himne d'Espanya, i això no pot ser de cap de les maneres, pensen esporgar-lo de totes les excrescències africanistes, deixant una lletra petita i bonica, que caldrà bisar moltíssim *Paso a la Región (Comunidad) que avanza en marcha triunfal para ofrendar nuevas glorias a España*, i així fins que diguen prou.

Amb un diari que empapussa amb carnassa els seus lectors. Amb una columna escrita en un castellà que esmussa. Amb una rudimentària tècnica psicològica que combina dosificadament garrotada que dol, afalac al ventre que corromp... La senyoreta Reyna, a pesar que la gent de la seua corda ha perdut sistemàticament totes les eleccions fins ara hagudes, remena les cireres de l'autonomia, fa i desfà politics, imposa els seus prejudicis presentant-los com l'opinió de tot el poble valencià. I té acollonits els membres d'un partit demòcrata, el PSOE, amb el xantatge permanent de l'espanyolisme, fins al punt que obliden que la senyoreta també és la màxima abanderada de la pesta anticatalanista. La qual, senyors del Consell, és feixisme. Es mire per on es mire.

L'Estatut de Benicàssim, en castellà: tot un inici autòndmic

lia ser un ungüent oratori que estovàs les bambolles alçades entre amplis cercles del grup parlamentari, i d'altres quadres socialistes, per la decisió de Lerma de declarar oficial *limno*-lletra i música. Sembla que, amb major o menor dolor, ho va aconseguir: els diputats autòndmics del PSOE valencià, tots a una veu, votaran favorablement la Llei de Símbols de la Comunidad. Tot siga per la unitat del partit i l'Autonomia valenciana.

Ara, és innegable que la lògica lermista de desarmar a la dreta dura dels seus símbols, tot assumint-los, en arribar a la gota de *limno*, ha semblat excessiva a molts militants qualificats. Manuel Muñoz ja n'ha parlat a les pàgines de EL TEMPS. Només afegir-hi que la iniciativa de Vicent Soler, diputat nacionalista valencià del PSOE, redactant i presentant al seu grup parlamentari un document distanciant-se de la maniobra, ha estat un gest que

denota una actitud ètica i estètica plausible, però tan testimonial com el suport que va rebre de la immensa majoria dels seus companys.

Les Corts valencianes, doncs, legitimaran la decisió del cap de l'executiu, ja que, tant els diputats socialistes com, naturalment, els populars —guanyadors— aprovaran el text consensuat. El grup comunista, a hores d'ara, encara dubta entre l'abstenció i votar en contra.